

Patricia St. John

POKLADY POD SNĚHEM

Nakladatelství Samuel, Praha

První kapitola

Štědrý večer

Byl Štědrý večer. Po bílém úbočí strmé hory šplhaly tři postavy. Měsíc za nimi vrhal na sníh jejich stíny. Uprostřed kráčela žena v dlouhé sukni, přes ramena měla přehozený tmavý plášť. Za ruku vláčela šestiletého černovlasého chlapce, který neustále povídal s plnou pusou. Kousek za nimi šlo sedmileté děvče a hledělo vzhůru na hvězdy. Ke hrudi si tisklo zlatavého perníkového medvídka s očima z cukrové polevy.

Chlapec dostal medvídka také, ale už ho skoro celého snědl. Zbyly z něj jen zadní nohy. Škodolibě se na děvče podíval a řekl: „Ten můj byl stejně větší než tvůj.“

Zdálo se, že jí to nevadí. „Stejně bych ho nevyměnila,“ odpověděla tiše, aniž se na chlapce ohlédla. Potom se zálibně zahleděla na krásného medvídka v náručí. Jak pěkně vypadá, jak krásně voní, jak se třpytí ve svitu hvězd. Nikdy ho nesní, nikdy!

Všech osmdesát dětí ze vsi dostalo perníkového medvídka, ale ten její byl dozajista nejkrásnější.

Ano, nechá si ho na památku na dnešní noc. Kdykoliv se na něj podívá, vzpomene si na Štědrý večer – na mrazivou modrou oblohu, kostel zalitý teplým světlem, stromek vyzdobený stříbrnými hvězdami, koledy, kolébku i kouzelný a zároveň smutný vánoční příběh. Když pomyslela na hostinec, kde nebylo místa, bylo jí do pláče. To ona by otevřela dveře dokořán a pozvala Marii s Josefem dál.

Lucienovi, tak se chlapec jmenoval, bylo její mlčení nepřijemné. „Svůj perník jsem už skoro snědl,“ poznamenal zaka-boněně. „Dej mi ochutnat tvůj, Annette. Ještě jsi ho ani nenakousla.“ Ale Annette zavrtěla hlavou a přitiskla medvídka blíž k sobě. „Nikdy ho nesním,“ odpověděla. „Nechám si ho navždycky.“

Došli k místu, kde se bílá stezka v sypkém sněhu rozdělila. Napravo, o nějakých sto metrů dál, stála skupina chalup s rozsvícenými okny a tmavými obrysy stodol v pozadí. Annette už je skoro doma.

Paní Morelová váhala. „Doběhneš sama domů, Annette?“ zeptala se nejistě. „Nemáme tě tam dovést?“

„Mnohem raději bych šla sama,“ odpověděla Annette, „a děkuji, že jste mě vzali s sebou. Dobrou noc, paní Morelová. Dobrou noc, Luciene.“

Otočila se a rozběhla se, aby si to paní Morelová nerozmyslela a netrvala na tom, že ji doprovodí. Zoufale chtěla být sama.

Chtěla si odpočinout od Lucienova brebentění a vychutnat si ticho noci. Jak může přemýšlet a dívat se na hvězdy, když při tom musí zdvořile odpovídat paní Morelové a Lucienovi?

Ještě nikdy nebyla v noci venku sama a dnes tomu tak je jen náhodou. Měla jet do kostela na saních s rodiči. Tak to bylo vymyšleno a naplánováno týdně dopředu. Dnes ráno ale maminka onemocněla a tatínek odejel poledním vlakem, aby přivezl doktora z města v údolí. Pan doktor přijel pozdě odpoledne, ale nepovedlo se mu ji uzdravit, aby mohla vstát a jet

s nimi do kostela, jak si to Annette přála. Namísto toho musela ke svému zklamání jít s paní Morelovou z chalupy na kopci. Když ale přišla do kostela, bylo to tam tak krásné, že kromě vánočního stromu a vánoční nálady na vše ostatní zapomněla, takže to nakonec ani tolik nevadilo.

Stála sama na sněhu pod hvězdami, kouzlo nepomíjelo, a jí se zdálo, že je škoda jeho moc zrušit a jít rovnou domů. Přišla ke schodům na verandu, rozhlédla se kolem a váhala. Přímo naproti se ve tmě rýsovala stáj. Annette slyšela, jak krávy přešlapují a přežvykují u koryta. Dostala skvělý nápad a hned ho provedla. Přeskákala stopy vyjeté saněmi, nadzvedla závoru dveří a vklouzla dovnitř. Přivítal ji teplý pach dobytka, mléka a sena. Prosmýkla se kolem nohou kaštanově hnědé krávy a doplížila se ke krmelci se senem. Kráva Louisa právě večerela, Annette ji objala kolem šíje a nechala ji přežvykovat. Takhle určitě přežvykovaly i krávy, když mezi nimi seděla Marie s novorozeným děťátkem v náručí.

Podívala se na jesličky a představila si, jak maličký Ježíš leží na slámě a kolem stojí v posvátné úctě krávy, klidné a tiché. Dírou ve střeše zahlédla zářící hvězdu. Vzpomněla si na hvězdu, která svítila nad Betlémem a dovedla mudrce do domu, kde ležel Ježíš. Představila si, jak sedí na hřbetech velbloudů, kteří houpavě krácejí údolím. Každou chvíli se určitě opatrně otevřou dveře a dovnitř se vplíží pastýři s beránky v náručí, aby nabídli dítěti příkryvku z vlněného rouna. Naklonila se blíž a bylo jí moc líto dítěte bez domova, před kterým lidé zavřeli všechny dveře.

„U nás v chalupě by bylo spousta místa,“ zašeptala, „ale tohle místo je možná ze všech nejhezčí. Seno je sladké a čisté a Louisin dech je teplý a příjemný. Možná, že Bůh nakonec pro své dítě vybral tu nejlepší kolébku.“ Zůstala by tu nejspíš snít celou noc, nebýt toho, že se za pootevřenými dveřmi přístřešku zableskla lucerna a že se ozvaly rázné kroky.

Uslyšela otce, jak ji netrpělivě volá.

Sklouzla z ohrady, vyhnula se Louisině oháňce a běžela k němu s otevřenou náručí.

„Byla jsem kravám popřát veselé Vánoce,“ smála se. „Šel jsi mě hledat?“

„Ano,“ odpověděl, ale neusmál se. Ve světle měsíce byla jeho tvář bledá a vážná. Vzal ji za ruku a téměř ji táhl ke schodům. „Měla jsi přijít hned, když je maminka tak nemocná. Už půl hodiny se po tobě ptá.“

Annette najednou moc zamrzelo, že pro vánoční stromeček zapomněla na všechno ostatní, když maminka, kterou má tak ráda, leží nemocná a celou tu dobu na ni čeká. Myslela, že ji pan doktor vyléčil. Pustila se tatínkovy ruky a vyběhla po dřevěném schodišti do maminciny ložnice. Šla tak tiše, že si jí lékař a zdravotní sestra z vesnice všimli teprve, když se připlížila k posteli. Ale maminka ji viděla a rozpřáhla ruce. Annette jí beze slova vklouzla do náručí a položila si hlavu na mamincino rameno. Tiše se rozplakala. Vyděsilo ji, jak je mamincina tvář bílá, skoro jako polštář. A také litovala, že byla tak dlouho pryč.

„Annette,“ zašeptala maminka, „neplakej. Mám pro tebe dárek.“

Annette se zarazila. Dárek? Ano, vždyť jsou přece Vánoce. Málem by zapomněla. Maminka pro ni má vždycky dárek, obvykle ho ale dostane až na Nový rok. Co to může být? Dychtivě se rozhlédla kolem.

Maminka se otočila k sestře. „Dejte jí ho,“ zašeptala. Sestra odhrnula deku a zdvihla balíček zabalený v bílém šátku. Šla k Annette a podala jí ho.

„To je tvůj bratříček,“ vysvětlila sestra. „Pojdme k plotně, tam ho pohoupeš v kolébce. Musíme nechat maminku spát. Dej jí pusu na dobrou noc.“

„Tvůj bratříček,“ opakovala maminka slabě. „Je tvůj, Annette. Vychovej ho, miluj ho a postarej se mi o něj. Dávám ti ho.“

Její hlas se vytratil. Zavřela oči. Annette oněmělá úžasem se nechala sestrou vést po schodech dolů. Sedla si na stoličku u plotny a houpala dřevěnou kolébku, kde ležel její vánoční dárek zabalený v peřinkách.

Dlouho seděla bez hnutí a dívala se na ten malý uzlíček, který byl jejím bratrem. Dům byl velice tichý. Za oknem svítila vánoční hvězda, tak jako kdysi svítila na jiné vánoční dítě ve stáji v Betlémě, kde seděla Marie a dívala se na svého maličkému Syna. Stejně tak ona teď sedí u plotny a dívá se na svého bratříčka.

Zlehka se dotkla hebkého chmýří na vršku jeho hlavy. Nic víc z něj vidět nebylo. Únavou si povzdychla, opřela hlavu o kolébku a nechala svou fantazii běžet, kam se jí zlíbí – hvězdy, pastýři, novorozené děti, zavřené dveře, mudrci a perníkoví medvídci – vše se jí v představách slévalo dohromady, jak se pomaličku sunula dolů na podlahu.

O hodinu později ji tam tatínek našel, jak leží a pokojně spí, stejně jako její novorozený bratříček, světlovlasou hlavu opřenou o oblouk kolébky.

„Chudáci malí, co si počnete bez mámy,“ posteskl si, když se sklonil, aby ji zvedl. „Jak vás jen vychovám, když už s námi není?“

Annettina maminka totiž odešla strávit Vánoce v nebi.